

JOUNI A. VEST
VICTOR
VLADIMIROVITCHIN
VIIMEINEN TAISTELU

Victor Vladimirovitchin viimeinen taistelu

© 2021 Jouni A Vest

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-3915-0

Victor Vladimirovitchin viimeinen taistelu

Jouni A. Vest

I

1.

Sinä vuonna oli varhainen kevät. Lehti puhkesi jo maaliskuun alkupäivinä. Huomasin tämän kulkiessani eräänä aurinkoisena päivänä syvissä mietteissä asuntoni läheisessä puistossa. Vaimoni oli äskettäin ilmoittanut lähdöstään. Olin jo kauan tiennyt, ettei välillämme ollut enää mitään, mutta silti tieto oli hämmentänyt minut. En pystynyt keskittymään työhöni. Olin lupautunut kirjoittamaan lehtijutun vähäosaisten etuja ajavaan lehteemme mutta jouduin luopumaan kyseisestä työtehtävästä.

Vaimoni oli hyvin pohjustanut lähtöään. Kaksiomme jäisi minulle sillä ehdolla, että ottaisin vastuulleni Brunosta huolehtimisen. Ei edes kymmenvuotias poikamme voinut pidätellä häntä. Hän halusi takaisin vapautensa. Nyt hän vain toivoi meidän poistuvan muutamaksi päiväksi johonkin, jotta voisi järjestää muuton.

Olin tietoinen, millainen vastuu minulle lykättiin. Yksinhuoltajana olo olisi haastava tehtävä. Epäilin mahdollisuuksiani. En ollut vakituisessa työssä. Yleishyödyllinen toiminta oli jo kauan ollut lähellä sydäntäni. Toimeentuloni olin haalinut milloin mistäkin. Kuuluin lehtemme toimituskuntaan, kirjoittelin muihin lehtiin, olin järjestämässä monenlaista sosiaalitoimintaa – varsinkin vähäosaisille. Yksinkertaisuuden vuoksi käytin ammattinimikkeenäni sanaa ”toimittaja”, joka kattoi vain osan lukuisista toiminnoistani.

Istahdin puiston penkille miettimään. Ymmärsin tulevan avioeron vaikuttavan kovasti elämääni. Yksinhuoltajana joutuisin vähentämään kodin ulkopuolista toimintaa, mikä tuntuisi ansioissani. Pohdiskelin, miten järjestelisin tulevaisuuttani. Minun oli ehkä keskityttävä toimittajan työhöni, kirjoitettava entistä ahkerammin ja luotava pysyvät kontaktit valtakunnallisiin päälehtiin. Entä ne kirjalliset ambitiot, joita olin joskus elätellyt mielessäni? Siltäkin suunnalta saattoi olla jotain odotettavissa. Ensimmäinen kokeiluni oli tosin epäonnistunut ja sosiaalipitoisen romaanini käsikirjoitus oli palautettu.

Tulin hyvissä ajoin kotiin. Bruno oli vielä koulussa. Vaimoni järjesteli parhaillaan papereitaan. Hän vilkaisi minuun ja sanoi:

– Sinähän lähdet sitten koululoman alettua Brunon kanssa muutamaksi päiväksi muualle.

– Lähden, lähden. Menen poikani kanssa samaan majataloon, missä meillä kahdella oli tapana käydä silloin alkuaikoina. Minulla on yhä tunnesiteitä siihen: ystävällinen henkilökunta, miellyttävä ympäristö, maukkaat ateriat.

– Anna menneiden olla ja katso eteenpäin!

– En mahda mitään sille. Olen tunneihmisiä.

– Ja muista mistä olemme sopineet! Minä lähden, te jäätte. Toivoisin Brunon pian unohtavan minut. Pois turha hempeily! Vedetään kohdalleni pitkä viiva ja sillä siisti.

Vaimoni oli parisenkymmentä vuotta minua nuorempi. Hän oli yhä viehättävä ja hyvin huolitellun näköinen. Vuodet eivät olleet kohdelleet yhtä armeliaasti minua: otsaani halkoivat syvät uurteet, oli paino-ongelmia ja lisäksi olin harmaantumassa. Niinpä olimme varsin epätasainen pari kulkiessamme joskus yhdessä kadulla.

Avoliittomme oli ollut kaikille yllätys, sillä niin erilaisia olimme jo aloittaessamme seurustelun. Hänellä oli porvarillinen perhetausta, minä tulin vallan muista piireistä. Pohdiskelin toisinaan, miksi hän suostui minun leikkimielellä esittämäni ehdotukseen. Ehkä odottamaton päätös liittyä seuraani oli hänelle vain päänänpisto, teatraalinen ele, joka sopi hänen ailahtelevalle luonteelleen. Takertumalla itseään huomattavasti iäkkäämpään mieheen hemmoteltu perhetyttö halusi vapautua kahlehtivista siteistään. Rakkaus oli muutamassa vuodessa ammennettu tyhjiin. Brunon syntymä ei ollut parantanut tilannetta, sillä minulle itselleni hyvin tärkeä tapahtuma oli ollut hänelle vain harmiteltava tapaturma, joka oli viivästyttänyt hänen lähtöään.

Mutta kohta hän olisi taas vapaa. Hänen kasvojensa tavanomainen kireys oli poissa.

– Tänään käymme yhdessä ulkona, hän sanoi.

- Viimeisen kerran?
- Viimeisen kerran. Käymme katsomassa jotain lasten elokuvaa ja sen jälkeen pistäydymme ravintolassa. Kohtahan alkaa se koululoma, jolloin voimme ryhtyä toimeen.
- Se eroasia on kai sitten kunnossa?
- Kaikki on kunnossa. Eroamme ystävinä ja siten vältymme monelta hankaluudelta.
- Ja muista se sukunimen vaihto! Olet taas vapaa käyttämään tyttönimeäsi. Jätä nykyinen hankala vierasperäinen sukunimesi Brunon ja minun käyttöön!

Bruno tuli koulusta ja vaikutti tyytyväiseltä nähdessään meidän rauhallisesti keskustelevan. Hän oli herkkä lapsi. Koulun pihalla meluisassa poikasakissa hän tyytyi yleensä sivustakatsojan osaan. Hänen paras kaverinsa oli Ahmed, hontelo ja tummahiipiäinen pojannaskali, itsekin monessa sivullinen.

Päivät kuluivat ja puiston kukkaistutukset alkoivat saada uutta väriä. Valmistauduimme elämänmuutokseen. Vaimolleni tärkeintä oli asian käytännön puolen järjesteleminen, eli erohakemuksen jättäminen, kaksionsa omistusoikeuden luovuttaminen pojalleni ja minulle sekä uuden asunnon hankkiminen. Itse panin pääpainon henkiseen valmentautumiseen.

Sillä välin Bruno kävi koulua hartaan tietämättömänä siitä, mitä hänen ympärillään tapahtui. Koululoman alettua lähdin poikani kanssa joksikin aikaa suurkaupungin hälinästä maaseudun rauhaan.

2.

Matkalta palattuamme astuimme riisuttuun huoneistoon. Kaikki hienot taulut seiniltä olivat poissa, antiikkiset kukkavaasit ja muu kauris tipotiessään. Entinen vaimoni oli vienyt henkilökohtaiset tavaransa. Brunon ja minun käyttöön oli jäänyt vain se välttämätön: tarvittavat huonekalut, kodinkoneet ja perusruokailuvälineet.

Miten kertoa tapahtuneesta Brunolle? Nyt tarvittiin tahdikkuutta. Tunsin hänen hämmentyneen katseen itsessäni ja minun moneen kertaan valmiiksi mietityt selitykset menivät sekaisin päässäni. Hylätyksi tuleminen on aina hyvin traumaattinen kokemus. Saatoin lukea hätääntyneen ilmeen Brunon kasvoilta. Hänen elämästään oli hetkessä pudonnut pohja pois, hän oli menettänyt äidin, joka oli ollut hänelle kaikki kaikessa.

Katsoin Brunoa ja kokoilin ajatuksiani. Tiesin, että helpointa olisi ollut vierittää kaikki entisen vaimoni syyksi mutten alentunut sellaiseen. Niinpä päätin olla mahdollisimman rehellinen. Kerroin itsestäni. Tunnustin suoraan, etten ollut pystynyt olemaan hänen odotustensa mittainen henkilö. Hän olisi halunnut nähdä minut toisenlaisena, edustavana partnerina ja sanavalmiina seurapiirikavaljeerina, mutten ollut kumpaakaan. Minua ei voinut parhaalla tahdollakaan sanoa komeaksi, enkä osannut keskustella henkevästi vaan menin toisinaan täysin takalukkoon niin sanotuissa paremmissa piireissä vaikken ollut normaalioloissa ensinkään ujo.

Bruno tarkkaili minua. Hän tiesi hyvin vähän minusta. Vaimoni oli pitänyt huolen siitä, etten erehtynyt penkomaan poikani kuullen tiettyjä puolia itsestäni. Nyt olimme kaksin, eikä kukaan ollut meitä pidättelemässä. Hän tiesi, etten ollut ihan keskiverto kansalainen. Jo pelkästään pitkän ja vaikeasti ääntyvän sukunimeni takia olin monelle tšekäläiselle ulkopuolinen. Myös fyysinen olemukseni kieli, että juureni olivat jossain muualla.

Päätin esittäytyä pojalleni. Kerroin venäläistaustaisista isovanhemmistani, jotka olivat muinoin omien vanhempiensa mukana paenneet sotaa ja sekasortoa tähän maahan, täällä kohdanneet ja aloittaneet yhteisen elämäntaipaleen, saaneet kolme lasta, tyttären sekä kaksi poikaa, joista toinen oli menehtynyt jo lapsukaisena aivokalvontulehdukseen ja toinen – isäni – ilmeisesti tuberkuloosiin pitkällisen vankeilassaolonsa päätteeksi.

Minulla oli selvät taka-ajatuksot kertoessani pojalleni lyhyesti sukuni tarinan. Brunon tuli ymmärtää, että minäkin olin kokenut menetyksiä ja elänyt niiden yli. Korostin, että *hänen* lähtönsä koski myös minua. Niinpä kohtalon kova koura oli riipaissut meitä molempia ja olimme tässä asiassa samassa veneessä.

– Tuo oli hyvin selitetty, isä! Nyt tiedän, ettet ole ollut aina irrallaan muista.

– Mutta onhan minulla toki tuttavita. No ei muuta kuin tuumasta toimeen ja asetutaan taloksi! Mutta ensin käydään ravintolassa rentoutumassa.

– Minä en lähde mihinkään!

Vilkaisin hänen uhmakkaisiin kasvoihin.

– Isä! Ehdotan että siivotaan ensin. Sinä imuroit lattiat ja minä pyyhin pölyt. Sitten haetaan kaupasta ruokaa ja syödään täällä kotona ja asetutaan taloksi.

Koko siivoamisen ajan Bruno oli hyvin reipas. Kävimme ostoksilla. Valmistin yksinkertaisen aterian. Juttelimme iltamyöhään. Hän oli tiedonhaluinen ja ikäisekseen yllättävän kehittynyt.

Vaikeudet alkoivat aamulla, kun Brunon piti lähteä kouluun. Edellisen päivän luottavaisesta mielialasta ei ollut enää tietoaakaan. Hän yritti kaivautua peiton alle, kun herättelin häntä aamupalalle. Vain vaivoin sain hänet ylös sängystä. Hän irkeä tuheri pukeutuessaan kouluvaatteisiin. Hänellä oli ikävä äitiä, vasta nyt hän tajusi mitä todella oli tapahtunut.

Suuntasimme kulkumme pysäkille. Bussissa paniikkimieliala val-

tasi Brunon. Hän tarrautui käteeni. Koulun pysäkillä hän purskahti itkuun. Yritin rauhoitella häntä, mutta turhaan. Kuljettaja tuli tyynyttelemään Brunoa, jututti häntä ystävällisesti ja sai kuin saikin hänet asettumaan.

Astuimme ulos bussista ja otin häntä kädestä. Loin häneen rohkaisevan katseen. Koulurakennusta lähestyessämme sipaisin hänen päälakeaan. Huomasin, miten edestäpäin kuuluva mekastus alkoi saada hänestä yliotteen. Astuessamme portista koulunpihalle hänen itsehilintänsä petti ja hän purskahti toistamiseen itkuun.

Oppilaita alkoi kerääntyä ympärillemme. Katselin neuvottomana häliseviin koululaisiin ja huomasin heidän joukossaan Ahmedin. Vinkasin hänet luokseni ja selitin lyhyesti mistä oli kysymys – että Bruno oli onneton, koska hänellä ei ollut enää äitiä. Ahmed läpsäytti kaveriaan olkapäähän, kuiskasi jotain tämän korvaan ja nyökkäsi mukaansa. Muutkin yhtyivät tukemaan surun murtamaa Brunoa, taputtelivat häntä kannustavasti selkään ja taluttivat hänet riemuhuutojen saattelemana kohti koulun sisäänkäyntiä.

Hain Brunon koulupäivän päätyttyä kotiin. Hän oli hiljainen ja häpeili aamuista romahdustaan. Keskustelin hänen kanssaan tapahtuneesta ja selitin, että kaikki tuo oli ihan normaalia: jos hän olisi käyttäytynyt toisin, olisin pitänyt sitä epänormaalina. Hän tuntui uskovan minua ja iltapalalla jaksoi jo hymyillä.

Tästedes Bruno ja Ahmed olivat erottamattomia. Toisinaan he tulivat koulun jälkeen meille, joskus taas menivät Ahmedin isovanhempien luo. Ahmedin vanhemmat pitivät siirtomaatavarakauppaa ja joutuivat tekemään pitkää päivää, ja niinpä perheen jälkikasvusta huolehtiminen oli langennut isovanhempien tehtäväksi. Olin tyytyväinen, että Bruno ei ollut aivan yksin, mutta toisaalta ei näinkään voinut jatkaa loputtomiin. En ollut koskaan varma, tulisiko Bruno koulun jälkeen kotiin vai menisikö kaverinsa kanssa heille. Odotin joskus aivan turhaan Brunoa ja menetin kallista aikaa. Ymmärsin, että asia oli saatava päiväjärjestykseen.

Olin ollut jo ennen vaimoni lähtöä Ahmedin vanhempien kanssa hyvänpäiväntuttu, sillä asioin toisinaan heidän puodissaan. Vasta tapahtunut perhedraama oli lähentänyt meitä. Lähdin eräänä päivänä heidän juttusille keskustellakseni Brunon päiväohjelmasta. Heidän kauppaliikkeensä oli sivukadulla, joten sen kannattavuusaste oli varsin alhainen. Nytkään ei ollut yhtään asiakasta. Tervehdin kauppiaspariskuntaa ja otin puheeksi poikien kaveruuden.

Kauppias vilkaisi minuun ja sanoi:

– Bruno on poikkeuksellinen poika. Ainoa teikäläinen, jonka vanhempani mielellään päästävät kotiinsa. Ovat monesti sanoneet, että Bruno on heidän kunniavieraansa.

– Mutta se tulee aika raskaaksi heille, eivät hekään ole enää kovin nuoria.

Kauppiaan rouva naurahti:

– Mikään ei ole liian raskasta, kun on kyse Brunosta! Niin ihana poika. Ahmedilla on tapana sanoa, ettei hän muiden teikäläisten luo lähtisi mutta Bruno on eri juttu.

Otin puheeksi varsinaisen asiani:

– En tiedä miten kiittäisin teitä. Olette olleet suurenmoisia Brunoa kohtaan. Hän on hyvin toipunut tapahtuneesta, mutta näin ei voi jatkaa loputtomiin. Bruno saa paljon enemmän teiltä kuin minä pystyn ikinä antamaan Ahmedille. En haluaisi jäädä kenellekään velkaa. Voisin maksaa Ahmedin isovanhemmille siitä, että poikani saisi aterioida heidän lastenlastensa kanssa silloin, kun hän on Ahmedin seurassa. Siis en ole torjumassa poikien yhdessäoloa, minusta siinä on jotain syvästi jaloa, ottaen huomioon heidän varsin erilaiset taustansa. Kyseessä olisi vain käytännön järjestely.

Kauppias sanoi:

– Jos asia on teille noin tärkeä, niin voitte keskustella siitä vanhempieni kanssa. Suurin toiveeni on että poikien kaveruus säilyisi tahrattomana. Ja se voi olla enemmän kuin hankalaa tällaisina aikoina.

– Voisimme sopia esimerkiksi siten että Ahmed tulisi parina päivänä

viikossa meille ja minä valmistaisin pojille ruoan ja avustaisin heitä koulutehtävien tekemisessä. Täten minulle jäisi omaa aikaa toimeentuloni turvaamiseksi.

Seuraavana päivänä esitin asiani puhelimitse Ahmedin isovanhemmille. He suostuivat ehdotukseeni. Kyseisten järjestelyjen takia saatoin taas keskittyä omiin asioihini. Olin yhä vähemmän poikani kanssa ja pelkäsinkin menettäväni vähitellen yhteyden häneen. Näin kuinka kiinni hän oli Ahmedista ja tämän suurperheestä. Itse olin yksin ja hyvin kiireinen enkä pystynyt tarjoamaan hänelle samanlaista sosiaalista kosketuspintaa kuin hän sai heiltä.

Kun pojat olivat minun vastuullani, yritin huolehtia heistä mahdollisimman hyvin. Valmistin esimerkiksi ruokia, joita en suonut itselleni yksin ollessani. Toisinaan käytin heitä elokuvissa ja pikaruokaloissa.

Tuli kesä ja ensimmäiset helteet. Lähettelin juttuja sanomalehtiin. Brunon hyvinvoinnin turvaamiseksi jouduin tosissani yrittämään. Vaikka minulla oli omistusasunto, oli muita kuluja: yhtiövastikkeet, ruoka- ja sähkölaskut sekä Brunon henkilökohtaiset kulungit, joissa en yleensä pihtaillut. Minulla oli krooninen rahapula. Ilman entisen vaimoni anteliaisuutta olisin ollut tosi vaikeuksissa, kenties kadulla.

Toisinaan uurastin vähäosaisten parissa. Avioliiton aikana kaikki oli lähtenyt puhtaasti aatteelliselta pohjalta. Oma epämääräinen taustani oli auttanut minua asennoitumaan luontevasti tähän työhön. Minulla oli ollut varaa jalomielisyyteen, koska vaimoni tuli varakkaasta perheestä. Tilanne oli sittemmin täysin muuttunut. Nyt minun oli tuleva toimeen omillani. Niinpä lähdin sosiaalityöhön usein rahakorvaus mielessä. Kerran ahersin kokonaista kolme päivää erästä työllisyyskurssia järjestellessäni ja olin laskeskellut saavani ponnisteluistani tavallista muhkeamman korvauksen. Kun kurssin pääjärjestäjä ojensi minulle työtehtävän päätteeksi pari vaivaista seteliä, minulta ikään kuin lipsahti: siinäkö kaikki!

Minussa tapahtunut muutos vaivasi mieltäni. Noin heppoisella pohjallako minun vakaumukseni sittenkin oli ollut? Missä oli se kuuluisa

moraalinen selkäranka, josta olin tullut tunnetuksi näissä hommissa? Avioliiton aikana olin tuntenut henkistä ylemmyyttä vaimoani kohtaan juuri tämän vapaaehtoistoiminnan takia. Kentällä kuulemani tunnustuksen sanat hivelivät turhamaisuuttani ja ruokkivat kyseistä ylemmydentunnetta.

Kuluva kesä oli ollut minulle monessa suhteessa oman itseni kanssa kamppailun aikaa. Yhtäältä vanha moraaliminäni sanoi, että päällimmäisenä oli yhteisvastuullisuuden periaatteen ylläpito nykyisessä materialististen arvojen kyllästämässä maailmassa, ja toisaalta reaaliajassa elävä minäni korosti, että tärkeintä oli poikani etu. Avioliiton aikana olin viihtynyt vähäosaisten parissa, mutta nyt tunsin aina itseni epävarmaksi lähtiessäni kentälle.

Koulut päättyivät sille vuodelle. Bruno oli entistä enemmän kaverinsa luona. Yritin työpaineista huolimatta rentoutua ollessani kaksin hänen kanssaan. Keskustelimme milloin mistäkin. Mainitsin silloin tällöin rahaongelmistani, en itseäni surkutellen vaan opetustarkoituksessa. Halusin hänen ymmärtävän, kuinka tärkeää oli hankkia vakituinen työpaikka.

Poikani kautta olin tutustunut Ahmedin isovanhempiin. He olivat ensimmäisen polven siirtolaisia. Mies oli ollut rakennuksilla töissä, vaimo oli toiminut kotiäitinä. He käyttivät keskenään ja jälkikasvunsa kanssa omaa kieltään mutta pystyivät ilmaisemaan itsensä vaivattomasti myös paikallisella kielellä.

Joskus joutessani hain Brunon heidän pihaltaan. En kysellyt liioja enkä pyrkinyt sisään. Minä olin ulkopuolinen, vain Brunolla oli oikeus astua kynnyksen yli tuvan puolelle. Arvasin, että he halusivat varjella kotiaan ulkopuolisilta. He tuntuivat arvostavan tahdikkuuttani ja välillemme syntyi eräänlainen luottamussuhde.

He asuivat vuokralla kaupungin omistamassa talossa sen ylimmässä kerroksessa, jonka parvekkeelta oli Brunon kertomusten mukaan hyvä näkymä kauas kaupungin laitamille. Ajattelin toisinaan vaaria ja mumia, joiden hoivissa olin varttunut aikuisikään. He muistuttivat Ahme-

din isovanhempiä. Hekään eivät halunneet ulkopuolisia kotiinsa. Oli vain pieni valittujen joukko, jotka pistäytyivät toisinaan heidän vaatimattomassa asunnossaan. Ehkä noina vuosina minuun oli kylvetty se epäsosiaalisuuden siemen, joka oli sittemmin seurannut kaikkia toimiani.

Pahimmat helteet päättyivät ja elokuun sateet huuhtoivat katukiveykset ja puhdistivat ilman. Pystyin taas paremmin keskittymään työhöni. Kirjoittelin joskus aamuvarhaisesta iltamyöhään. Brunosta huolehtiminen oli minulle kaikki kaikessa. Toisinaan menin tuttuun sosiaalityöhön. Lähdin aina toivonvire mielessä kentälle mutta jouduin toteamaan, etten ollut enää entiseni.

Viimeinen vaihe elämässäni oli alkanut. Avioeron myötä eräs kytkös yhteiskuntaan päin oli katkennut. Myös sosiaalityöhön pettymisen koin menetyksenä. Ajattelin toisinaan, että elettiin suurten mulistusten aikaa. Oman elämäni mureneminen sekä valtakunnassamme jo pitkään jatkunut epäsuotuisa kehitys vain vahvistivat tätä käsitystä.

Tämän vuoden viimeisen hellejakson päätti raju ukkosmyrsky, joka kaatoi puiston puolilahot ikivaahterat ja teki tuhojaan laitakaupungin slummiutuneissa kortteleissa. Taikauskoon taipuvainen minäni tulkitsi tapahtuneen omalla tavallaan. Kaikki vanha ja kulunut katoaisi aikaan, ei mikään ollut ikuista. Ajan haurastuttamien rakennelmien oli tuhouduttava myrskyssä uuden ja elinvoimaisemman tieltä.

3.

Koulujen alettua olin taas enemmän poikani kanssa. Huomasin, että kulunut kesä oli aika lailla erkaannuttanut hänet minusta. Asuntomme oli ollut Brunolle vain yöpymispaikka. Kesäloman aikana ei ollut koulutehtävien tekemisiä ja tämä verukkeena hän ei tullut kaverinsa kanssa sovittuina päivinä meille.

Vaimoni lähdön jälkeen Brunossa oli tapahtunut silmiinpistävä muutos. Hänen aikaisemmin empivään käyttäytymiseensä oli tullut uutta ryhtiä. Hän puhui äänekkäästi, myös kaksin ollessamme. Arvasin tämän ympäristön vaikutukseksi. Ahmedin sekä tämän velipoikien seurassa hän oli joutunut sopeutumaan. Kuulluksi tuleminen oli suorastaan elinehto. Äitinsä vaikutuksesta Bruno oli tottunut säntilliseen kirjakieleen, mutta nyt hän lasketteli katuslangilla höystettyä vapaa-muotoista puhekieltä. Olin iloinen, että poikani tuntui päässeensä pahimman ylitse.

Loppusyksystä sain yllätysvieraan, kun velipuoleni Slava tuli tapamaan minua. Hän oli minua pari vuotta nuorempi mutta oli aina omannut minua kohtaan holhoavan asenteen. Meitä yhdisti sama äiti. Tämä oli isäni toisen vankilassaolon aikana ottanut eron miehestään, mennyt uusiin naimisiin ja saanut yhden lapsen, Slavan. Velipuoleni syntymän jälkeen äitini oli luovuttanut minut isovanhempieni huostaan. Aikuistuttua olimme kasvaneet eri suuntiin ja lopullisesti tiemme olivat eronneet mentyäni naimisiin.

Olimme hyvin erilaisia. Minulla oli aina ollut taipumus tiettyyn epäsosiaalisuuteen. Slava oli valinnut toisen tien. Hän halusi tulla hyväksytyksi yhteiskunnassa sekä luoda uran ja oli onnistunut yllättävän hyvin pyrkimyksissään. Hän oli täysi-ikäiseksi vartuttuaan muuttanut hankalasti ääntyvän vierasperäisen etunimensä sopivampaan asuun. Kohta sen jälkeen hän oli liittynyt jäseneksi silloisen valtapuolueemme

Kirjan tapahtumat sijoittuvat lähitulevaisuuteen Pariisin alueelle. Romaanin päähenkilö Victor Vladimirovitch on lähtöisin vallankumousta paenneiden venäläisemigranttien hiipuvasta yhteisöstä Ranskassa. Toimittajana ja yhteiskunta-aktivistina hän on läheltä seurannut, mitä hänen ympärillään tapahtuu. Hän pääsee näkemään kotimaansa demokraattisen järjestelmän näivettymistä. Hän on silminnäkijänä todistamassa sortovallan nousua sen ensiaskelista lähtien ihan sen kaatumiseen asti.

Romaani on kertomus yksittäisen ihmisen noususta vastustamaan väkivaltaan ja sortoon perustuvaa hallintokoneistoa. Vähitellen kaikki hänen läheisensä poistuvat hänen elämästään ja hän on lopussa yksin jatkamassa uuvuttavaa taisteluaan.

BoD

